

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt I. Quàm idoneus nobis ad recuperandam libertatem Dux è cælo
missus sit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

164 DE CHRISTIANA LIBERTATE
manifesta ac facili, & occulta interim ad recuperandam
libertatem gratiæ virtute, mirificè omnino conduce-
ret. Quid enim Agni illius māsuetissima humillimaq;
patientia illustrius? quid item ea ipsa, propter latentem
sub ea diuinitatis virtutem maiestatem, que, validius
ad conterenda humanæ vincula seruitutis? Ipse enim
Agnus est Dei, qui tollit peccata mundi: ipse idem
ille de tribu Iuda, qui draconem in omnes sæuientem
inuisitata ratione deuicit: factus homo, vt mortem gu-
stare posset, qui Deus erat, vt eam debellaret.

CAPVT I.

*Quàm idoneus nobis ad recuperandam libertatem
Dux è celo missus sit.*

NOSTRÆ igitur libertatis auctorem, Chris-
stum Dei & hominis filium, consilio diuina
miserationis accepimus. Idoneum profusum
per quem antiquæ captiuitatis vincula sol-
uerentur. quod & placare offensum Patrem solus pos-
set, & tyrannum generis nostri oppressorem, poten-
tissimè debellare. Cùm enim Deus esset ex Deo verus
simulque homo innocentissimus, ipso etiam plenissi-
mo gratiæ fonte exuberans: quid in eo desiderari po-
tuit, vel ad pretij magnitudinem, vel ad doctrinæ salu-
britatem, vel ad vtilitatem exempli, vel ad vincendæ
virtutem, consulendique rationem? Quocirca Deus
Pater, hoc ipsum nobis in nostro assertore & liberato-
re commendans, loquitur per Itaiam & dicit: Ecce ser-
uus meus, suscipiam eum; electus meus, complacuit
sibi in illo anima mea: dedi spiritum meum super eum.
Iudicium gentibus proferet: non clamabit, neque ac-
cipiet personam: nec audietur vox eius foris. Calamum
quassatum non conteret, & linum fumigans non ex-
stinguet. in veritate educet iudicium, non erit tristis
neque turbulentus, donec ponat in terra iudicium; &
legem

Cap. 42.

legem eius-insulæ expectabunt. Igitur serui formam Filius Dei suscepit, in eaque usque ad probrosam mortem Patri sese obedientissimum præstitit; ut huius merito tantæ submissionis, veram nobis libertatem reuocaret. Complacuit certè sibi in illo Deus Pater: tum quòd in eo displicere nihil potuerit, in quo iustitiam omnibus numeris absolutam perfectamque virtutum pulchritudinem conspexit: tum quòd qui talis esset, is demum esset idoneus per quem vitium generis humani corrigeretur, ob quod in opere suo sibi Pater quodammodo displicebat. Ad docendum verò consulendumque miseris, quàm aptus futurus esset, ex consequentibus licebit agnoscere. Non erit, inquit, ad *Ibidem.* sui ostentationem vanus declamator, sectatorque auræ popularis: non in doctrina tradenda humanis seruiet affectibus: non erit contentiosus, nec ferox: sed neque tristis erit, neque turbulentus. Quomodo enim tristis videri potuisset seu tetricus, qui capriuis libertatè, qui ægris sanitatem, qui mortuis vitam, beatamque immortalitatem ac pacem iucundissimo Euangelio nunciaret? qui beneficiis innumeris ad se confugientes afficeret, & ad largiendum dirandumque manus semper haberet exporrectas? Turbulentus verò, qui iræ atque indignationis impetu huc illucque raperetur, esse non potuit; qui esset contrà mansueuissimus, omniumque iniuriarum patientissimus. Porro homines imbecillos, & instar arundinis, à diabolo conculcatos & contractos vitiorum prauitate; hac, inquit Propheeta, benignitate, & eorum salutis amore suscipiet: hac arte & industria sapientiaque tractabit, ut non modò non conterantur, pereantque grauiùs; verumetiam aligentur, foueantur, solidentur, confirmenturque: & in quibus vel exigua fidei scintilla relucebit, calorque fumabit, non modò hos non exstinguet, ut errent perniciosiùs; verumetiam maiorem in illis fidei & chari-

*Cap. 12.**Isaia 50.**Isaia 61.**Cap. 42.**In illum Isaia
locum.*

tatis flammam excitabit. Non enim volet mortē peccatoris, sed magis id operam dabit, vt conuertatur & viuat. Neque similis erit Antichristi pastorum, de quibus per Zachariam Prophetam scriptum est: Et pastores eorum non parcebant eis, ac rursus: Quod moritur, moriatur; & quod succiditur, succidatur: & reliqui deuorent vnusquisque carnem proximi sui. Sed erit ille omnino, qui aliàs loquitur apud Prophetam: Dominus dedit mihi linguam eruditam, vt sciam sustentare eum qui lassus est verbo. & iterum: Spiritus Domini super me: Ideo vnxit me, vt prædicarem mansuetis, medelam afferrem contritis corde, promulgarem captiuis libertatem, publicarem annum beneplaciti. Hoc igitur spiritu instructus, hisque præditus nobilissimis dotibus, idoneus fuit prorsus, per quem iustitiæ libertas, peccato fugata, reduceretur, rursusque in terris, proturbato tenebrarum principe, sedem aliquam obtineret. Ne verò aut propter seueritatem nolite, aut propter imbecillitatem vincere tam sauum aduersarium non posse putes: audi quod de eodem scriptum, illo ipso Isaia vaticinate, legitur: Dominus sicut fortis, siue vt gigas egredietur; & sicut vir præliator suscitabit zelum: vociferabitur & clamabit: contra inimicos suos confortabitur, seu conualescet. Tacui semper, silui, patiens fui: sicut parturiens loquar: Dissipabo & absorbebo simul: desertos faciam montes (superbiæ videlicet, vt fiant valles miseræ) & colles, & omne germen eorum exsiccabo: & ponam flumina in insulas, & stagna arefaciam. & educam cæcos in viam quam nesciunt: & in semitis quas ignorauerunt, ambulare eos faciam. ponam tenebras coram eis in lucem, & praua in recta. Vnde optimè perspicitur potest, inquit Cyrillus, quo tempore multitudo gentium in errore versabatur, cum illos Satan dissiparet atque dispergeret, & tenebris peccati quasi denigraret, à cognitione iustitiæ

tionēque Domini abduceret: quis tum naturā & verē vniuersorum sit Deus. succurrere illis quidem voluit, sed rem produxit, & patienter tulit; sine dubio expectans commodum tempus auxiliij ferendi. Quod vbi aduenit, tunc bellum intulit his qui nos vicerunt, & ab eorum malitia abripuit, opemque attulit & seruauit, proprioque nos iugo subdidit. Itaque præterlapsis retrò temporibus, dilaceratis terræ incolis, & Satana leonis in morem omnes deuorante, Tacui, inquit; numa etiam semper tacebo & sustinebo?

CAPVT II.

*Quòd ad recuperandam libertatem duplici nobis
Christus ratione consuluit.*

PRINCIPIO autem statuendum illud omnino est, auctorem salutis nostræ Christum, duplici nobis ratione ad libertatem recuperandam consuluisse. quarum altera in exemplo sita est, altera in sacramento: sed mox vtrumque diabolus per varias hæreses destruere conatus est. siue enim illæ naturæ humanæ veritate. n ex toto vel ex parte sustulerunt; siue detraxerunt diuinitatis proprietatem; hac via certissimè aut Sacramenti virtutem nullam reliquerunt, aut fallaci duntaxat illuserunt virtutum humanarum exemplo. Nec initio quidem nascentis religionis defuere, qui solo exemplo atque doctrina, Christum nobis profuisse putarent. velut Iudaizantes Christiani, qui Apostolorum ætate Christum recipiebant; sed vt doctorem cui crederent, non vt redemptorem cui fiderent, iustitięque & salutis auctorem. quibus Pelagiani multum similes, quid aliud magna ex parte, quàm redemptionis Sacramentum violarunt? Naturæ enim vitiatę & labefactatę, peccati que & diaboli seruituti mancipatę & addictę, dum plus æquo tribuunt ad bene iusteque viuendum, crucis virtutem euacuant; audireque